

Hjärtats bud.

En gammal kärlekshistoria från Småland.

Fort. fr. sida 9.

den. Den var för rakt uppiöjd, och den feta myrkan skulle hon aldrig komma ifrån. Nog är det gott att äga jord, men intet kräver så mycket som den. O, vad den kräver mycket av ägaren.

Och så vändes hennes tankar som i hunger mot drängen. Han blev för henne en representant för det slägs folk, som bär livslust och munterhet i blodet i stället för sävighet och betänksamhet. De, som kunna arbeta lustigt och lätt men sedan lämna vardagens knog och fira helg under lättsinnig glömska av jordens och dess krav.

Sommaren gick fort. Hösten kom, och med den började Margits historia. Ingen trodde väl just på skvallret, som pigor och drängar föredrog omkring om henne. Men tiden gick, och så en dag blev det mera fart på historien. Storbonden hade oförberett upptäckt Margit, sin högsta slätt, sin stolthet, i armarna på sommardrängen, påstods det.

Drängen hade han sparkat ut, och på sin avgång hade Margit hand i ursinnig förtvivlan. Pigorna hade hört henne säga: "Får jag skall ju gifva mig med honom!" och fadern skrek: "Gifva! Så länge jag lever, gifter du dig inte med någon dräng!"

Folk pratade och pratade. Men Margit själv såg lika lugn och kall ut som förr, när hon för omkring med fadern på kalasen i socknen. Kanske hade blicken härdnat och munnen slutat le, vilket den haft så lätt för under den gångna sommaren. Men folk på landet ha för mycket arbete och liten tid att ge akt på varandras älskestrider. Om det ens förekommer några sådana strider. Kanske ingen ens anade, vad Margit led den hösten.

Men nu så här efteråt förstår man ju, hur hon kämpat och plågats hela tiden. Först brottningen med sin egen stolthet, så skamkänslan, när hon ändå föll för de övermäktiga frestelserna. Sedan kom det häftiga lyckoruset och den ständiga kampen att hålla allt hemligt, vilket ej lyckades, och vilket ju sållan lyckas. Ty kärleken har en underbar förmåga att stråla igenom ansiktet.

Och så till sist det brutala slutet. Skammen, sorgen, självförbättringerna kunna minsann knäckas en ung själ.

Ingen vet ju Margits tankar. Ingen talade hon någonsin med. Och därför vet ju heller ingen, hur mycket som är sant av hennes historia.

Länge dröjde det likväl ej, förtän skvallret började gå om Margit. Denna gång kom det användande likt en våt, klubbig dimma, som sög sig fast överallt och gjorde hjärtan iskalla av förfäran.

Det var nämligen så, att alldeles snart efter julhelgen dog bonden i Backsta knall och fall. En natt fick han häftiga magplågor, och endast efter några timmars kval gick han ur livet. Så fick det rustas till begravning. Ett stort, hederligt gravöl blev det med ett par hundra gäster. Så nog var kalaset fint. Men det var en egendomlig stämning på den begravningen. Det visades och tusslades i hörnen. Omkring Margit blev det ofta ett tomrum. Margit märkte det kanske, men hennes själ var fylld till brädden av hat och förtvivlan. Hon hade nog av sina egna tankar. Hon hatade alla de feta mororna, där de suttio omkring väggarna, välmående och diäta. Hon hatade dem för att de aldrig lidit, för att de icke älskade, eller för att de funnit sig med jämnhöd i sitt öde och nu suttio hos henne med släta, bekymmerlösa ansikten och kalla, sovande hjärtan. Självtröstandiga, oarmhärtiga.

Efter begravningen tog hon ensam hand om gården. Det var nog mer än ett nappatag, hon fick ta med tjänarna. Ty den tiden blev ryktena om henne mer och mer hemsk, och tjänarna började flytta från henne, den ena efter den andra. En pigga sade rent ut till henne, att hon en mörderska ville hon inte tjäna. Och inte ville hon vara på en gård, där den förne husbonden gick igen. Råde hon och flera hade sett honom, och det stod hon inte ut med i längden. För den som är död, den är död och borta, och man vill inte se dem så igen.

Alltid blev Margit beredd på vad som komma skulle, så att när länsmanen en dag kom kussande till gården, blev hon ej överraskad. Han höll ett ordentligt förhör med henne, men hon

var som alltid lugn och sansad, och naturligtvis nekade hon till de fruktansvärda beskyllningarna. Sedan kom även prästen på besök och ville med religionens hjälp knäckas hennes nekande, men allt vart utan resultat.

Nog var det sanning, att de kommit en knalle vandrare till Backsta dagen innan fadern dog. En sådan där knalle, som förr i världen drog omkring från by till by med allt möjligt kram, och som djupast inne i knytet hade ett lager av små hemlighetsfulla paket med vitt pulver. Och nog var hon bitter till sinnes och hatade alla och fadern mest. Men vem vågade därför påstå, att hon gjort av med far sin?

Hon blev aldrig överbevisad, och aldrig erkände hon, men alla trodde henne vara skyldig, och hon blev skydd av alla.

En gång försökte hon bryta det ensamhetens bann, som lystes över henne av sockenborna, genom att resa och hälsa på släkterna i kyrkbyn. De hade just kallas, när hon kom, men hade ej vågat bjuda henne för folks skull. När hon nu kom ändå, kunde de ju ej köra ut henne utan måste be henne vara välkommen. Men Margit hann bara stiga inom salsdörrarna och börja hälsa på de närmaste, då den stränge, bleke prästen med det kalla ansiktet reste sig, högtade på Margit och ropade högt: "Driv ut faderns mörderska! Driv ut henne!"

Då berättas det, såg Margit på alla ett ögonblick, sedan vände hon och gick rakare i ryggen än förut ut till sin släde, som än ej hunnit bli fränsband, och körde raka vägen hem. På natten packade hon några kistor, lät spanna de unga hästarna för den bästa släden och åkte, innan morgonen grytt, bort från barndomshemmet. Hon kom aldrig tillbaka. Till sin ålskade för hon, till drängen, som hon offrat allt för.

Länge levde hon dock i folkets minne. Någon kanske ville tro, att hon trots allt var oskyldig, men de flesta voro förvisade om hennes skuld. Hur det verkliga förhåll sig, fick ingen veta. Hon dog lika tyst som hon levat. Det kan ju mycket väl hända, att fadern dog en naturlig död. På den tiden visste man ju ingenting om sådana saker som blindtarms- och bukhinneinflammation till exempel, utan lätt nog drogs den slutsatsen vid hastiga dödsfall, att den döde blivit förgiftad.

Men nog var det ett underligt öde, som gjorde Margits återstående liv så olyckligt.

Man vet nämligen, att hon efter ett par års samliv med sin ålskade levde i bittraste fiendskap med honom. De bodde i en liten stuga högt uppe i bergen. Stugan hade de delat itu med ett kirstreck på golvet. På det sättet hade de var sitt fridlysta rum. Av spisen hade de också hälften var. Men ibland kommo de ihop sig ändå och grälade och skrekro, så de hördes ändå ned till byn.

Varför hade det blivit så? Hur hade deras kärlek, som trotsat allt, blivit så förvandlad till hat? Ja, det är ingen som vet. Men så slutade den kärlekssagan.

Nu blommar körsbärsträden om vårarna på den plats, där Margits stuga en gång stod, fast av stugan finns bara skorstenstunnan kvar.

Det är sällsynt vackert däruppe och stilla och tyst. Intet minner om, att en av livets många bittra sagor haft sin epilög där.

I BJLJETTLUKAN. — Ja skulle be å få en tur å en otur. — Na, så ska du inte sega. August, du ska be å få en fram- å en baklänges.

Hon: — Säg, älskade Gustav, älskar du mig lika mycket när du är ifrån mig? Han: — Mer, min älskling. Hon: — Ach, om jag vore hos dig då!

SKADEBRÖD. — Jag tror, att Elsa kommer att bli en idealisk husmor, varje gång jag hälsar på, sitter hon och stoppar pappas strumpor. — Det gjorde också intryck på mig — tills jag märkte, att det alltid var samma strumpa.

Ingen är så blind som den, som icke vill se, heter det. Men en skämtare tror sig ha förbättrat uttrycket genom att ändra det till: Ingen är så blind som den, som ser mer än vad som finnes att se.

Jonas Swansons julfrev

Käseri för S.C.T. av Elje.

DET blir två år till våren sedan Jonas Swanson kom till Canadas Central-metropol. Han hör till den sortens folk, som ha lätt att finna sig tillrätta med förhållandena i främmande land. Han är pig och vaken, ser sig om, hör sig, för och följer väl med sin tid. Allt intresserar han sig för och ehuru han icke kan kallas nyfiken har han inhämtat nog så grundliga upplysningar om både det ena och andra i staden och landet.

Jonas läser tidningar precis som annat folk. Naturligtvis de svenska och tillfälligtvis de engelska, d.v.s. när det står något som intresserar honom som Wales eller droctning Marias bilhorn förtant tycker Jonas icke om. Jonas är nämligen en frihetens bärare förkämpe och vill inte gärna veta av några högt uppsatta personer. Kanske att man skulle kalla Jonas gudsnjuk? — Na, ja, han är ju bevara svensk, så...

En dag läste Jonas en uppmärksamhet om att skriva till far och mor åtminstone vid julen, och som han till sin stora förvåning upptäckte att han icke skrivit mer än ett enda kortbrev från Edmonton på hela året, så beslöt han, att följa uppmärningen. Och så skrev han: Vinnepeg, 27 nov. 1930. Dear far och mor.

Det drar å te krissens igen och efter som de å så klåas in på så tänkte ja å skriva ett letter för å önska en märri krissens och happi nju jör.

Det har liksom litt lämt mellan breva, och ja tror de va i harvestern, ja skrev sist te er. Ni ska si har hatt ett taffi i ar. Bevare det Gu. Ett sant konti. Eller samma tider. Det har vart hårt te å finna en jabb och en ker. Du kan få en fin sut från

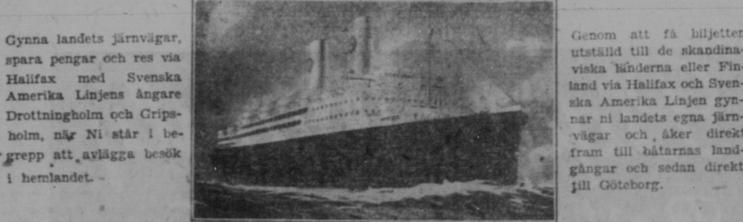
Naturligtvis rentar jag rum på Logan vägen omna säje. Den into så båd som samma säje. Du kan få fin kaffe med sannviches med tjosst och en lever sann på celf cakes med vippit crem på Svärje, där dom har en gramfon, som ska va aktam om, säje nju, Ohn, och Fabian, bagarna. Di tar rådd på gramfon också, och i bland kan få bera vart eget morsmal pjurt och rent bevarat i pögrammen.

De å striftars på Logan men vill en va penlemen kan en fa en rajd med Cephias nju. Studdeakt hårt te å finna en jabb och en ker. Du kan få en fin sut från

Östgående seglingar till de skandinaviska länderna under Vintern och våren 1931 direkt Halifax--Göteborg

Svenska Amerika Linjen

- M. S. GRIPSHOLM den 19 januari
S. S. DROTTNINGHOLM den 13 april
M. S. GRIPSHOLM den 2 februari
M. S. GRIPSHOLM den 3 maj
M. S. GRIPSHOLM den 23 februari
S. S. DROTTNINGHOLM den 17 maj
S. S. DROTTNINGHOLM den 16 mars
M. S. GRIPSHOLM den 30 mars



M. S. GRIPSHOLM

För närmare upplysningar ombedjas Ni uppsöka våra agenter, vilken järnvägsagent som helst, eller direkt tillskriva

SVENSKA AMERIKA LINJEN 470 MAIN STREET Winnipeg, Manitoba

Trollflickans kärlek.

Legend från Sonnenbygden

Fort. fr. sida 9.

den branta bergväggen. Skulle han våga försöka att med sina stela ben nå den svarttillrängliga plattan. Efter en stunds tvekan gjorde han några förtvivlade ansträngningar och stod omsider underlig syn. Erik tog den ena efter den andra av blomklarsarna mellan sina händer, smekte och kyssde dem under det han snyftande bad.

Svara, o svara mig, Trojja min.

Då gick Jerker fram och lade sin hand på sonens axel men i den sorgsamma blick som då mötte honom såg han att Erik var vansinnig. Fylld av förtvivlan återvände den gamle till fjärdens andra strand där han fann ett par unga män som åtog sig att hämta Erik från den farliga plats, där denne befann sig.

Julsuggan.

Fort. fr. sida 9.

stort skap. En halvfylld literbutelj labellerad Hennessy blev framtagen. Månson slockade sig om munnen. Skepparn log. Han hade gissat rätt.

Glöm nu inte att ge de andra en pillknarkare också. Uppmanade kapten allvarligt under det han saktat överröckte flaskan åt den andre.

Det var en helt annan Månson som uppenbarade sig framme vid svinstian cirka tjugo minuter senare. Skämtade med de fem andra under det de ställde ögonen nu och då antogo ett besynnerligt härt, ja nästan omskinligt uttryck, skvallrande om hälsarkalbynet som nu upplammat djupt därinne varest kamslorna födas, leva och dö, hade han inom kort fått grisen fastsurrad till en stor träbränne å bahorsdidsans fördäck. Med ett konstgjort leende svängde han slaggan över huvudet och drömde till samt — MISSADE!

Jonas Swansons julfrev.

Fort. S. Jag har tjängsat stävninga på efternamne så i har bättre skrivna Swanson och inte på gammellannvis Svenson. Min pergamenta adress står på envelopet. Yours trolt Jonas.

sig. Då de två männen nådde plattan, stannade de i stum förundran.

Under det lilla tridet låg Erik med ansiktet vänt uppåt och fastän ej en vindfläkt rörde, gick det ett sakta sus genom de darrande blomklarsarna från vilka ymniga droppar föllo ned på det bleka ansiktet. Erik var död.

Då de togo hans kropp, föllo trädets alla blommor med över de ännu i döden vackra anletsdragen.

Så slutar legenden om Erik och Trojja.

Den som i vår tid passerar nära Altonbergets strand och därvid närmare granskar en liten platta å bergets sydligare del skall på denna finna en stillig enbuske av ovanligt vacker form. Tätt invid dess sida står ett gängligt äppelträd. I blomningstid ter sig tavlan som en vitklädd brud med ena handen på sin brudgums skuldra.

Det stackars djuret utstötte härvid ett fassansfullt vrål. Banken föll över ända. Suggan slet sig lös. Skänningen rusade efter slaggan i högsta hugg. De andra, till en början alldeles mällösa, började skratta. Veko sig dubbla. Slog sig på knän. Bara skrattade. Svinet hallojade. Och sprang. För livet. Kaptenen och styrmännen, uppe å bryggan, beto sig också, som hela tiden stått vid skallvattensbaljan och hållit sig för symantet, låt händerna sjunka. Med några långa skutt flög han upp till bryggan och skepparn.

Kapten, ljud det flämtande, kapten, ja tror inte att vi kan ta då på nå just nu...

KAN? utbrast gubben hett. KAN? Va! å blabarkade sju tunnor tusans svarthåriga nomad-djävlar namn menar han, karl? KAN INTE! Det finns ingenting som är omöjligt för en sjöman. Platt INGENTING, begriper han? ALLTING är möjligt för Gud och en sjöman, begrips? Min själ, tror jag inte att jag måste slakta svinet själv! Ur vägen här...

Ja, men hon är visst — färdigt att Grisa, stammade köksmästaren hastigt. Hon är...

Grisa? Vem? Ska suggan grisa, å han? Och det säger ni inte förrän nu! Så har jag väl blitt hudflängd, Grisa...

Några himmelshöga skrin från framme under backen avbröt hans ordström. På fördäcket kom skänningen springande...

Herre Gud, kapten, flåsade han, min liv och kniv ligger inte soen där framme och — KALVAR!

Så bar det sig att ombord å den ångaren och under det året, på den bredgraden, — flygfisk blev utspisad som julmat.

Snålhet är en last

men vad är småsnålhet?

SPARSAMHET är en dygd, snålhet en last, men småsnålhet alla realisationer. Annonserade en firma att de slagit ned priset på en konserv, på kaffe med tio öre, så var hon där — och hon kom alltid i bil. Hon var så radd att inte hinna få tag i några burkar eller några kilo, innan de andra rusade dit.

En annan rik fru är trogen kund i en butik, därför att de ge henne sådan råge, när hon köper något. "Men", säger man, "i den affären vid jagge uppus! up pussup op omy nästan allt. Även med råge blir deras varor dyrare än om du köper det i en annan butik", och så visar man henne det med siffror. "Ja, ja", svarar hon, "du kanske kan ha rätt". Men hon går ändå dit, det är det där gratis som trollbindit henne.

Jag bodde på landet en sommar. Vi voro en hel klunga unga familjer och en bland fruarna levde på de silken, som vi andra hade. När hon bebövide en ända silke, så gick hon och lånade från sin den ens, å den andra. Först lånade vi henne gården silket, men sedan förstod vi, att hon konsekvent utnyttjade oss. En dag vi föreslog henne då vid slutet å s å k e r t", säger man. "Nej, men om jag skulle se, att jag inte hinna, så får jag väl taga bil sista biten!" svarar hon utan en aning om, hur löjligt ologiskt sparsam hon är. "I värsta fall" kostar hon på sig bil, men tar absolut inte övergångsbiljett.

Det fanns för några år sedan i Stockholm en dam, som man såg på år ofta bara en liten rolighet, åtminstone för åskådaren. För nog är det ganska roligt att iakttaga på vad sitt denna småsnålhet yttrar sig. Jag kände en gång en miljonär, som blev på dåligt humör, om han såg, att man i hans hus inte använde en tändsticka till sista spåret. När man tände kronans ljus, skulle man hålla i stickan tills man brände sig, men då kunde man också vara stolt, om man hunnit med att tända fem ljus med en sticka. Och hade han frimmande, och man rökte, fladdrade tändstickan mellan tre, fyra rökare innan man torde släcka den. Om värden i huset såg på nota bene.